

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/502/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112231841
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1112231841.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a členov senátu JUDr. Blanky Malichovej a Mgr. Adely Unčovskej, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o., Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 5.5.2015, č.k. 19C/97/2012-113 a uzneseniu Okresného súdu Bratislava I zo dňa 3.7.2015, č.k. 19C/97/2012-148, jednohlasne (pomero hlasov 3:0) takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 5.5.2015, č.k. 19C/97/2012-113 s a v
napadnutej časti **p o t v r d z u j e.**

Uznesenie Okresného súdu Bratislava I zo dňa 3.7.2015, č.k. 19C/97/2012-148 s a p
o t v r d z u j e.

Odporcovi **s a n e p r i z n á v** a náhrada trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom zo dňa 5.5.2015, č.k. 19C/97/2012-113 súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania zo dňa 4.5.2015, doručený dňa 4.5.2015, zamietol návrh navrhovateľa na uloženie povinnosti odporcovi zaplatiť mu sumu 125 eur titulom majetkovej škody a sumu 275 eur titulom nemajetkovej ujmy uplatnenú podľa ust. zák.č. 514/2003 Z.z. a odporcovi nepriznal náhradu trov konania.

Rozhodnutie právne odôvodnil § 3 ods.1 písm. d), § 4 ods.1 písm. a) bod 1., § 9 ods.1, § 15 ods. 1, § 16 ods. 4, 5, § 17 ods.1,2, § 19 ods. 1, 3 zák.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, § 44 ods. 1, 2 zák.č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v platnom znení, keď z vykonaného dokazovania zistil, že v exekučnej veci oprávneného (navrhovateľa) proti povinnej Kvetoslave Novotnej pre vymoženie peňažnej pohľadávky vzniknutej neplnením záväzku povinného vyplývajúceho zo zmluvy o úvere (sp.zn. 2Er/1718/2010) doručil dňa 13.12.2010 súdny exekútor exekučnému súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd vydal pre súdneho exekútora poverenie dňa 14.12.2010, ktoré expedoval exekútorovi dňa 28.12.2010. Ďalej zistil, že v exekučnej veci oprávneného (navrhovateľa) proti povinnej Kvetoslave Novotnej (sp.zn. 2Er/1642/2010) doručil dňa 25.11.2010 súdny exekútor exekučnému súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd vydal pre súdneho exekútora poverenie dňa 26.11.2010, ktoré expedoval exekútorovi dňa 1.12.2010.

Súd prvého stupňa dospel k záveru, že v prejednávanej veci navrhovateľ nepreukázal aktívnu vecnú legitimitáciu (keďže nepredložil žiadny listinný dôkaz na preukázanie svojich tvrdení), pasívnu vecnú legitimitáciu odporcu, t.j. existenciu základného predpokladu vzniku zodpovednosti za škodu - existenciu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, keď exekučný súd vydal poverenie pre súdneho exekútora v rámci 15-dňovej zákonnej lehoty, pričom exekučné konanie ešte nie je právoplatne skončené, preto navrhovateľ nemôže viesť jeho výsledok, čo je dôležité z pohľadu určenia prípadnej výšky škody. Z týchto dôvodov potom vyvodil, že keďže v konaní nebol preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu, pričom exekučné konanie stále prebieha, nemohli byť splnené ani ďalšie predpoklady potrebné na úspešné uplatnenie žalobného návrhu, a to vznik škody a existencia príčinnej súvislosti medzi škodou a úradným postupom. Vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu škody uviedol, že navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal jej vznik, pričom paušálne vyčíslenie nákladov na správu a udržateľnosť pohľadávky bez ďalšieho nie je dôkazom o vzniku a výške škody. K nároku na náhradu nemajetkovej ujmy konštatoval, že uvedený nárok nemôže byť nárokom v zmysle § 17 ods. 2, 3 zákona č. 514/2003 Z.z., nakoľko takýto nárok môže vzniknúť iba fyzickej osobe, požadovaná náhrada nie je zo strany navrhovateľa podložená akýmikoľvek reálnymi skutočnosťami a dôvody pre požiadavku na jej priznanie sú vymedzené len všeobecne a nevzťahujú sa na konkrétnu obchodnú spoločnosť, pričom odškodnenie právnickej osoby nemožno vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa na jej činnosti podieľajú.

Zamietnutie návrhu navrhovateľa na prerušenie konania v súvislosti s konaním vedeným na Okresnom súde v Prešove, č.k. 7C/6/2010 odôvodnil tým, že na to neboli zákonné dôvody, nakoľko dôvod na prerušenie konania nespĺňa kritériá uvedené v § 109 ods. 1 O.s.p. a vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania, keď súd nemal preukázaný vznik nároku na náhradu škody pre absenciu nesprávneho úradného postupu, by bolo prerušenie konania nedôvodné a v rozpore so základnými zásadami občianskeho súdneho konania aj z pohľadu aplikácie ust. § 109 ods. 2 O.s.p.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods.1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) prihliadajúc na to, že v konaní plne úspešný odporca si právo na náhradu trov konania neuplatnil a ani nepreukázal, že by mu trovy vznikli.

Proti rozhodnutiu podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ navrhujúc, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (dôvodiac ustanovením § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s ustanovením § 221 ods. 1 písm. f), g), h), § 205 ods. 2 písm. c), d), e), f) O.s.p., t.j. že súd prvého stupňa odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom; rozhodoval vylúčený sudca; súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav veci; súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené; rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Odvolateľ poukazujúc na § 101 ods. 2 O.s.p. uviedol, že riadne a včas požiadaval o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd prvého stupňa preto nemohol postupovať podľa ustanovenia § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Z neúčasti sa ospravedlnil, pričom trval na osobnej účasti právneho zástupcu a žiadal o odročenie pojednávania. Ak napriek tomu súd konal a rozhodol v neprítomnosti jeho a jeho právneho zástupcu, odňal mu možnosť konať pred súdom.

Odvolateľ poukázal na obsah jeho žaloby, v ktorej súd prvého stupňa upozornil na skutočnosti nasvedčujúce tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že sa krajský súd s dôvodmi na vylúčenie sudcu nestotožnil neznamená, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného z dôvodov (okrem tých, ktoré označil v žalobe), pričom rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach (napr. vo veci vedenej na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 11NcC 46/2012 zo dňa 17. 10. 2012, ktorý vylúčil všetkých sudcov Okresného súdu Dunajská Streda z rozhodovania a vec sťažovateľa prikázal na prejednanie Okresnému súdu Galanta). Navrhovateľ v odvolaní poukázal ďalej na to, že nakoľko podal ústavnú sťažnosť

pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával a rozhodoval vylúčený sudca. Konečné vydanie rozhodnutia vo veci samej súdom neprichádzalo do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí súčasne rozhodol aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods.2 písm. c) O.s.p., proti ktorému pripustil odvolanie. Súd prvého stupňa sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované úseky tomu nenasvedčujú. Na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nie len samotný moment, kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi.

Podľa názoru odvolateľa v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Bolo potrebné vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise; za stavu, kedy sa odporca vôbec nevyjadril k podanému návrhu, mal mu súd umožniť uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, právnym, otázkam, nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Ak súd zistil, že existuje okolnosť brániaca vydať pre navrhovateľa pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu vyjadrili. Majú právo vyjadriť sa aj k dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane alebo žiadnej z nich.

Pokiaľ ide o návrh na náhradu majetkovej škody, súd prvého stupňa podľa názoru odporcu ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode vzniknutej titulom udržiavania a správy informačného systému a súvisiacich výdajov (na administratívne spracovanie textov urgencií, publikačné výdaje spojené s vyhotovovaním urgencií, poštovné a telekomunikačné výdaje). V tejto časti mal rozhodnutie za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a mal za to, že je potrebné ho ako arbitrárne zrušiť. V konaní hodlal prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offa a navrhovateľa nepoučil podľa § 120 ods.4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. V rozhodnutí súd prvého stupňa vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Súd prvého stupňa sám zistil, že o jeho návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody.

Odvolateľ napokon poukázal na to, že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcom nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu rozhodnúť. Súčasne namietal, že súd prvého stupňa mal postupovať podľa § 153b) O.s.p., keď odporca nereagoval na výzvu súdu a nepredložil vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle § 114 ods. 3 O.s.p.

Odporca sa k riadne doručenému odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2) keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nejednalo sa o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem, vo veci súd prvého stupňa nerozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 115a O.s.p. a v odvolacom konaní nebolo potrebné zopakovať dokazovanie a ani dokazovanie doplniť a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je podané dôvodne. Súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 120 ods. 1 O.s.p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti uplatneného návrhu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej

orgánom štátu , výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 132 O.s.p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom (vrátane správneho výroku o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania), ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite a dostatočne odôvodnil (§ 157 ods. 2 O.s.p.).

V súvislosti s podaným opravným prostriedkom navrhovateľa považuje odvolací súd za potrebné ako prvoradá uviesť, že rozsah prieskumu vykonaného v rámci odvolacieho konania je zásadne daný odvolaním (§ 212 ods. 1 O.s.p.), podľa ktorého je odvolací súd viazaný návrhom odvolateľa, ktorý zahrňuje v sebe jednak kvalitatívnu ako i kvantitatívnu stránku a sám odvolateľ si spravidla určuje rozsah, v akom má byť napadnuté rozhodnutie odvolacím súdom preskúmané a dôvody, z ktorých má byť preskúmané. Predmetom odvolacieho prieskumu je (vychádzajúc z obsahu odvolania podaného navrhovateľom) výrok súdu prvého stupňa, v ktorom zamietol návrh na zaplatenie sumy 125 Eur titulom majetkovej škody a sumy 275 Eur titulom nemajetkovej ujmy uplatnený podľa ust. zák.č. 514/2003 Z.z.. Výrok , v ktorom súd prvého stupňa zamietol návrh na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla predložiť Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR Súdnemu dvoru Európskej únie v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010, nebol žiadnymi dôvodmi uvedenými v odvolaní napadnutý.

Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistiac v postupe súdu prvého stupňa z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, sa v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje (§ 219 ods.1,2 O.s.p.) s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého výroku rozsudku prvostupňového súdu, v ktorom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa uplatnený podľa zák.č. 514/2003 Z.z., v ktorom dostatočne zodpovedal na v konaní nastolené otázky majúce pri rozhodovaní o uplatnenom nároku podstatný význam.

K doplneniu dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a v záujme dôsledného vyporiadania sa s odvolacími námietkami odvolací súd udáva nasledovné.

Hmotnoprávnym základom pre uplatnenie práva navrhovateľa na náhradu škody je v danom prípade ust. § 9 zák. č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom má povahu objektívnej zodpovednosti, ktorej sa nemožno zbaviť a ktorá je založená na súčasnom (kumulatívnom) splnení troch podmienok, ktorými je nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

V prejednávanej veci z obsahu spisu vyplýva, že podaním doručeným prvostupňovému súdu dňa 27.9.2012 sa navrhovateľ domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal odporcu na zaplatenie sumy 125 Eur z titulu majetkovej škody a 275 Eur z titulu nemajetkovej ujmy vzniknutej nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava I, pretože tento v zákonnej lehote nerozhodol o žiadostiach súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučných konaniach vedených pre pohľadávky navrhovateľa proti dlžníkovi (povinnému) X. Q. (sp.zn. 2Er/1718/2010, sp.zn. 2Er/1642/2010). V podaní navrhovateľ zároveň žiadal o prikázanie veci inému súdu z dôvodu vylúčenia všetkých sudcov Okresného súdu Bratislava I z prejednávania a rozhodovania veci s odôvodnením, že Okresný súd Bratislava I, ktorý by bol inak oprávnený vec prejednať ako vecne a miestne príslušný súd podľa § 85 ods. 3 O.s.p., zapríčinil svojim nelegálnym konaním (nesprávnym úradným postupom) vznik škody na strane navrhovateľa, a preto nemôže byť zároveň orgánom súdnej moci, ktorý bude o tejto škode rozhodovať.

V posudzovanej veci rozhodol Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 22.10.2012, č.k. 8NcC/113/2012-21 o tom, že sudcovia Okresného súdu Bratislava I uvedení vo výroku uznesenia (vrátane zákonnej sudkyne) nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 19C/97/2012. Zároveň nevyhovel návrhu navrhovateľa na prikázanie veci inému súdu.

Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že súd prvého stupňa stanovil v danej veci termín pojednávania na deň 5.5.2015 o 12.15 hod.. Predvolanie na toto pojednávanie bolo právnenému zástupcovi navrhovateľa doručené dňa 1.4.2015 (viď doručienka na č. I. 84). Navrhovateľ podaním doručeným súdu prvého

stupňa dňa 4.5.2015 (č. I.97) požiadal o zrušenie pojednávania z dôvodu, že mu nebolo doručené rozhodnutie Krajského súdu o vylúčení resp. nevylúčení sudcov Okresného súdu Bratislava I a v prípade, že Krajský súd rozhodne, že títo sudcovia nie sú vylúčení z prejednávania veci, má záujem proti tomuto uzneseniu sa brániť všetkými možnými zákonnými prostriedkami, predovšetkým podaním sťažnosti na Ústavný súd SR. V podaní doručenom súdu dňa 4.5.2015 zároveň žiadal, aby súd prvého stupňa podľa § 109 ods.2 písm. c/ O.s.p. konanie prerušil do právoplatného skončenia konania o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla predložiť Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR Súdnemu dvoru Európskej únie v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 7C/6/2010. Zo zápisnice z pojednávania nariadeného súdom prvého stupňa na deň 5.5.2015 vyplýva, že súd prvého stupňa pojednával v neprítomnosti účastníkov konania a vo veci na tomto pojednávaní aj rozhodol.

Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd konštatuje, že ak sa riadne predvolaný navrhovateľ na pojednávanie nariadené na deň 5.5.2015 nedostavil a ani nepožiadaval o jeho odročenie z dôležitého dôvodu, súd prvého stupňa postupoval správne, keď v uvedený deň pojednával v neprítomnosti navrhovateľa a rozhodol s prihliadnutím na obsah spisu a na dosiaľ vykonané dôkazy. Tento postup súdu bol v súlade s § 101 ods. 2 O.s.p. a súd prvého stupňa ním neodňal navrhovateľovi možnosť konať pred súdom. V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že z obsahu spisu vyplýva, že uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22.10.2012, č.k. 8NcC/113/2012-21, na ktoré upozorňoval navrhovateľ v odvolaní, mu bolo prostredníctvom jeho právneho zástupcu doručené dňa 20.1.2014, teda tvrdenie navrhovateľa o jeho nedoručení nekorešponduje s obsahom súdneho spisu.

Odvolací súd ďalej udáva, že súd prvého stupňa poskytol navrhovateľovi dostatočný časový priestor predložiť, navrhnuť dôkazy, oboznámiť sa s dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise, na pojednávanie oboch účastníkov riadne a včas predvolať; sám navrhovateľ z vlastného rozhodnutia tento priestor nevyužil. Navrhovateľ nemôže svoju vlastnú pasivitu dávať na vrub súdu a v konečnom dôsledku ju využiť vo svoj prospech. V danej veci súd prvého stupňa poskytol účastníkom (aj právnenému zástupcovi navrhovateľa) reálnu možnosť chrániť svoje práva a oprávnené záujmy. Ak túto možnosť bez uvedenia dôvodov (ospravedliteľných) nevyužili, takéto chovanie už zákonodarca nedovoľuje v odvolacom konaní zohľadniť v ich prospech. Na tomto mieste odvolací súd zdôrazňuje, že navrhovateľ v návrhu a i v odvolaní uvádzal len všeobecné dôvody ohľadne spôsobených prieťahov v exekučnom konaní, neuvádzal však konkrétne skutočnosti, ktorými by spochybňoval vecnú a právnu správnosť rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý svoj zamietajúci výrok právne a skutkovo odvodzoval od postupu exekučného súdu v konaniach vedených na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 2Er/1718/2010 a sp.zn. 2Er/1642/2010.

Právne bezvýznamným je aj tvrdenie navrhovateľa, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko v ďalšom priebehu konania chcel predložiť dôkazy o výške vzniknutej majetkovej škody, a to znalecký posudok, ktorého vypracovanie zabezpečil, nakoľko povinnosťou účastníka konania je podľa § 120 ods. 1 O.s.p. označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a tieto dôkazy súdu predložiť do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Navrhovateľ si túto povinnosť nesplnil, keď znalecký posudok do skončenia dokazovania v priebehu prvostupňového konania (a napokon ani v odvolacom konaní) súdu nepredložil. Súd prvého stupňa preto správne o veci rozhodol len na základe listinných dokladov predložených do momentu jeho rozhodnutia účastníkmi konania s poukazom na nedostatočné preukázanie vzniku a výšky škody ako paušálneho vyčíslenia nákladov na správu a udržateľnosť pohľadávky, ktoré malo byť podložené predmetným znaleckým posudkom. Za odňatie možnosti navrhovateľa konať pred súdom a za vadu v procesnom postupe súdu nie je možné posúdiť ani navrhovateľom namietanú okolnosť, že súd prvého stupňa rozhodol o jeho návrhu na prerušenie konania do skončenia konania o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla predložiť Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR Súdnemu dvoru Európskej únie v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 7C/6/2010 súčasne s rozhodnutím o veci samej.

Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako aj právnej otázky rozhodnutia; avšak len tej, ktorá je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca, nevyhnutná. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva účastníka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument účastníka nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a

právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo (porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike /sťažnosť č. 59102/08, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008). Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/2004). Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je možné konštatovať, že odvolaním napadnuté rozhodnutie uvedeným požiadavkám vyhovuje.

V danom konaní sa navrhovateľ svojim návrhom domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Štát (Slovenská republika) zodpovedá za podmienok ustanovených zákonom č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci orgánmi verejnej moci (okrem orgánov územnej samosprávy pri výkone samosprávy) a/ nezákonným rozhodnutím, b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d/ nesprávnym úradným postupom (§ 2, § 3 ods. 1 citovaného zákona). Podľa citovaného zákonného ustanovenia teda štát zodpovedá za škodu spôsobenú v rámci plnenia úloh orgánov verejnej moci uvedených v ustanovení § 2 citovaného zákona o. i. aj nesprávnym úradným postupom tých, ktorí tieto úlohy plnia, nezákonným rozhodnutím (nezákonne vydaným). Tejto zodpovednosti sa nemožno zbaviť (§ 3 ods. 2 citovaného zákona). Je jednou z foriem objektívnej zodpovednosti štátu (bez ohľadu na zavinenie); štát však zodpovedá len vtedy, ak sú súčasne splnené aj ďalšie podmienky zodpovednosti, a to existencia škody, nemajetkovej ujmy, nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, nezákonné rozhodnutie, príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom, nezákonným rozhodnutím. Ak nie je splnená čo i len jedna z týchto podmienok, štát zodpovednosť nenesie. Je nespornou skutočnosťou, že povinnosti možno ukladať len na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd (čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy Slovenskej republiky), rovnako podľa čl. 2 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd každý je oprávnený konať čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá.

Navrhovateľ odvodzuje svoj nárok na náhradu škody z nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní vedenom pre pohľadávku navrhovateľa v zákonom stanovenej lehote. Podľa ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (v znení platnom ku dňu začatia exekučného konania - 25.11.2010 a 13.12.2010) súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (v prípade nezistenia rozporu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom) zákonodarca exekučnému súdu stanovil lehotu 15 dní. V preskúmvanej veci nie je preto možné konštatovať (zhodne s názorom súdu prvého stupňa), že došlo k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu tým, že exekučný súd o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nerozhodol v zákonnej lehote.

Odvolací súd po oboznámení s obsahom spisu považoval námietky navrhovateľa, týkajúce sa nedostatočne vykonaného dokazovania súdom prvého stupňa ohľadom tvrdenej škody za nedôvodné. Ako vyplýva z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa, tento sa vzhľadom k záveru o neexistencii nesprávneho úradného postupu vôbec nezaoberal ďalšími podmienkami vzniku zodpovednosti za škodu (samotnou škodou a príčinnou súvislosťou medzi úradným postupom a vznikom škody). Odvolací súd sa

s takýmto postupom súdu prvého stupňa plne stotožňuje, keď (správny) záver o absencii nesprávneho úradného postupu vylučuje vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, preto skúmanie, vyhodnocovanie a vykonávanie dokazovania ohľadom škody by bolo v takomto prípade nadbytočné a v rozpore so zásadou hospodárnosti konania ako aj s povinnosťou súdu konať bez zbytočných prietahov.

Za odňatie možnosti navrhovateľa konať pred súdom a za vadu v procesnom postupe súdu nie je možné posúdiť ani navrhovateľom namietanú okolnosť, že súd prvého stupňa v danej veci nerozhodol rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p., nakoľko na takýto postup neboli splnené zákonné podmienky (odporca sa k návrhu na začatie konania vyjadril podaním doručeným súdu dňa 22.1.2014).

Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutej časti (vrátane správneho výroku o trovách konania pred súdom prvého stupňa) podľa § 219 ods.1,2 O.s.p. ako vecne a právne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a ich náhradu úspešnému odporcovi nepriznal, pretože mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Okresný súd Bratislava I v uznesení zo dňa 3.7.2015, č.k. 19C/97/2012-148 uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie v sume 20 Eur, do 15 dní od doručenia uznesenia.

Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ a žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil. Poukázal na to, že napadnuté uznesenie neobsahuje odôvodnenie. Namietol, že spoplatnenie podľa pol. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa týka iba návrhu, nie však odvolania a v tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.3.2007, sp. zn. 4 Cdo 39/2007. V odvolaní napokon uviedol, že dané konanie sa začalo pred 1.10.2012, a preto v zmysle § 18ca zák. č. 71/1992 Zb. treba vec posúdiť podľa tohto zákona v znení platnom do 30.09.2012.

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnuté uznesenie, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Podľa § 2 ods. 4 veta prvá zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie.

Podľa § 5 ods. 1 písm. a/ zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa § 6 ods. 1, 2 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, sadzba poplatku je uvedená v sadzobníku percentom zo základu poplatku alebo pevnou sumou.

Ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Návrhy (odvolania, dovolania) sa spoplatňujú ku dňu ich podania a podľa sadzobníka súdnych poplatkov, účinného ku dňu podania návrhu.

Podľa položky 1 bod 3 Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v platnom znení, poplatky podľa rovnakej sadzby sa platia i v odvolacom konaní vo veci samej.

Z hore citovaných ustanovení zákona vyplýva, že súdne poplatky sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov, ktorý tvorí prílohu tohto zákona. Poplatky sa vyberajú aj za konanie a úkony vykonávané bez návrhu v prospech poplatníka, ak je to v sadzobníku výslovne uvedené (§ 1 ods. 1, 2 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení zmien a doplnkov). Poplatníkom je navrhovateľ

poplatkového úkonu, ak je podľa sadzobníka ustanovený poplatok z návrhu. V odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie. Poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ, dovolateľ. Ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej (§ 6 ods. 2 veta prvá citovaného zákona).

Podľa Položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov v znení účinnom od 1.10.2012, za podanie návrhu na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom je určená osobitná sadzba v sume 20 eur.

Podľa § 18ca zák. č. 71/1992 Zb. v znení účinnom od 1. 10. 2012, z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. 9. 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. 9. 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. 9. 2012.

Položka 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zák. č. 71/1992 Zb., bola do Sadzobníka vložená novelou zák. č. 71/1992 Zb. vykonanou zák. č. 286/2012 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 1. 10. 2012. Súčasne bol touto novelou do zák. č. 71/1992 Zb. vložený § 18ca, podľa ktorého z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. 9. 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. 9. 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012. Konanie o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z. nebolo do 30. 9. 2012 uvedené v Sadzobníku súdnych poplatkov.

Podľa názoru odvolacieho súdu je v danom prípade navrhovateľ povinný zaplatiť poplatok za odvolanie. Berúc do úvahy hore citované ustanovenia, navrhovateľ by nebol povinný zaplatiť poplatok za odvolanie iba v prípade, ak by odvolanie podal pred 30. septembrom 2012. V posudzovanej veci bolo odvolacie konanie začaté po 1. 10. 2012, preto navrhovateľovi vznikla povinnosť zaplatiť poplatok za podané odvolanie podľa zákona o súdnych poplatkoch v znení účinnom v čase podania odvolania; výška poplatku za odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa je v rovnakej sadzbe ako poplatok z návrhu na začatie konania (po 1. 10. 2012). Skutočnosť, že v Sadzobníku nie je uvedená povinnosť zaplatiť poplatok za odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa vydaného v konaní o náhradu škody, náhradu nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z. z. je pri posudzovaní poplatkovej povinnosti navrhovateľa bez právneho významu.

Pre úplnosť odvolací súd poznamenáva, že konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom nie je od 1. 10. 2012 oslobodené od súdnych poplatkov (zákonom č. 286/2012 Z. z. bolo zo zákona č. 71/1992 Zb. vypustené ust. § 4 ods. 1 písm. k). Odvolateľovi ďalej dáva do pozornosti Stanovisko občianskoprávného kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 3. decembra 2015 k otázke vzniku poplatkovej povinnosti v odvolacom a dovolacom konaní, ak v čase podania žaloby bolo konanie oslobodené od súdneho poplatku v zmysle § 4 ods. 1 písm. k/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov uverejnené v Zbierke stanovísk NS a súdov SR 1/2016. Podľa zjednocujúceho stanoviska k vyššie nastolenej otázke (majúcej podstatný právny význam pri posúdení odvolania navrhovateľa v danej veci), ak bolo odvolanie (dovolanie) podané po 30. septembri 2012, vzťahuje sa na poplatkovú povinnosť v odvolacom (dovolacom) konaní právna úprava účinná od 1. októbra 2012, i keď konanie vo veci samej na súde prvého stupňa začalo do 30. septembra 2012.

Na základe uvedeného odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 3.7.2015, č.k. 19C/97/2012-148 ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.